

CIA, Operacja Gładio i zamach na papieża Jana Pawła II

8 maja 2021

Prapoczątek formowania się przyszłych włoskich jednostek pozostających w tyle (stay behind) można datować na okres po kapitulacji Niemiec. A nawet jeszcze przed tym wydarzeniem. To właśnie wówczas, w kwietniu 1945 roku szef włoskiej ekspozytury X-2 – kontrwywiadu amerykańskiego Biura Służb Strategicznych (OSS) James Jesus Angleton odbył nad włoskim jeziorem Garda rozmowę z Junią Valerią Borghese, dowódcą włoskiego uderzeniowego oddziału specjalnego marynarki wojennej, znanego jako Decima Flottiglia MAS (X Flotylla MAS).

Jednostka Borghese była odpowiedzialna m.in. za torturowanie i mordowanie członków włoskiego ruchu oporu u boku niemieckich jednostek Waffen-SS. Toteż dla Borghese oddanie się w ręce Amerykanów stanowiło, jak się wydaje, jedyną opcję, która ratowała go przed wojennymi trybunałami. W trakcie rozmowy z amerykańskim funkcjonariuszem, w której wziął udział także Karl Wolff, niemiecki zbrodniarz wojenny, Czarny Książe zgodził się na współpracę, oddając swoją armię pod dowództwo amerykańskich tajnych służb.

Miesiąc później, w maju 1945 roku Borghese został oskarżony o zbrodnie wojenne. Jednak dzięki wstawiennictwu Angletona udało mu się uniknąć wyroku. Został on przeniesiony do aresztu amerykańskiej armii. Czarny Książe (pseudonim Borghese) został ubrany w mundur armii Stanów Zjednoczonych i przetransportowany do Rzymu. Amerykańskie służby potrzebowały korzystać z usług Borghese i ponad 10 tys. innych faszystów, gdyż mieli oni utworzyć jednostki pozostające w tyle – armię antykomunistycznych bojowników, którzy zostaliby „uruchomieni” na wypadek sowieckiej inwazji na Europę zachodnią do

przeprowadzania operacji dywersyjnych i sabotażowych na obszarach zajętych przez Armię Czerwoną.

Przez jakiś czas przywódcy OSS chcieli uczynić z Borghese króla Włoch, jednak doszli oni w końcu do wniosku, że o wiele korzystniej będzie uczynić go przywódcą rządu cieni, który będzie mógł manipulować włoską sceną polityczną zza kurtyny. Oczywiście całość operacji miała zostać podporządkowana Amerykanom. Toteż Departament Stanu wydał rozporządzenie podporządkowujące zasoby operacyjne włoskich służb bezpieczeństwa oraz włoskiej policji tajnej jednostce kontrwywiadu amerykańskiego Biura Służb Strategicznych.

Jednostki pozostające w tyle pod zarządem Borghese zostały podzielone na czterdzieści grup. 10 z nich specjalizowało się w sabotażu, po sześć miało odpowiadać za szpiegostwo, propagandę oraz taktykę ucieczki natomiast pozostałe dwanaście za działania partyzanckie.

Obóz szkoleniowy dla jednostek pozostających w tyle utworzono na Sycylii gdzie wkrótce za sprawą Wolffa i przewerbowanego na służbę Amerykanów Reinharda Gehlena sprowadzano na szkolenia żołnierzy tajnych armii stay behind z całej Europy.

Jednostki pozostające w tyle były finansowane przede wszystkim z funduszy Fundacji Rockefellera oraz fundacji Andrew Mellona. Aby jednak operacja, znana szerszej publice jako „Gladio”, miała stałe źródło dochodu, postanowiono finansować ją z handlu narkotykami, przede wszystkim heroiną.

THE MONEY SUPPLY

But there was still a problem that seemed insurmountable. Gladio was a covert operation and had not been initiated by an act of Congress or a mandate from the Pentagon. Few federal officials knew of its existence. The \$200 million in original funding came from the Rockefeller and Mellon foundations.²² But a new and steady stream of revenue had to be created almost overnight, or the world would not be safe for democracy. The future of Gladio would come to reside within America's ghettos.

Narkotyki miały być przerzucane przez włoską mafię w sojusz z którą weszło CIA. Najpierw trafiały one z Sycylii na Kubę a następnie do czarnych gett Nowego Jorku. Dochód z ich sprzedaży trafiał na konto Gladio. Dzięki temu przestępczemu mechanizmowi przyszłość Gladio nie była już zagrożona niepewnością zastrzyku kolejnych setek milionów dolarów.

Na terenie Włoch utworzono dokładnie 622 jednostki pozostające w tyle, każda liczyła od 12 do 15 żołnierzy. Jednostki te posiadały na terenie Republiki 139 magazyny broni i były szkolone przez amerykańskich oraz brytyjskich doradców wojskowych na włoskiej wyspie – Sycylii.

Oficjalnie początek operacji Gladio datuje się na listopad 1956 roku, jednak wzrost znaczenia jej działań ma miejsce dopiero w roku 1969. To wówczas zanotowano wzrost znaczenia włoskiej lewicy – komuniści przejęli właśnie kontrolę nad Bolonią, Florencją, Toskanią, Umbrią, Ligurią, Marchią, Piemontem i Emilią-Romanią. Ponadto w Rzymie, Mediolanie i Turynie utworzyli rządy koalicyjne z socjalistami i chadekami. Wszystko to, dodając do tego jeszcze wojnę w Wietnamie, antywojenne demonstracje w Europie, II sobór watykański oraz lewacki rewolucjonizm i kult Che Guevary spowodowało, że przyszedł czas na zdecydowane uaktywnienie terrorystycznych komórek Gladio.

W 1969 roku prezydentem Stanów Zjednoczonych został Richard Nixon, jego zastępcą z kolei Henry Kissinger. To właśnie Kissinger, za pośrednictwem generała Haiga i Licio Gelliego, przewodniczącego loży masońskiej P2 (Propaganda Due), która kontrolowała włoskie organy bezpieczeństwa i która była finansowana przez CIA i mafię, wydał polecenia przeprowadzenia zamachów terrorystycznych pod fałszywą flagą, zwalając za nie winę na komunistów, aby doprowadzić do osłabienia ich znaczenia we włoskiej polityce i zainicjowania strategii napięcia, która miała podsycać rewolucyjne nastroje wśród zarówno skrajnej lewicy jak i skrajnej prawicy tak, aby organy bezpieczeństwa miały pretekst do rozprawiania się z jednymi i z drugimi i niedopuszczenia do władzy we Włoszech elementów, które nie podlegały by kontroli amerykańskiej (włoska partia chadecka, która od 1946 do 1994 była największą siłą w tamtejszym parlamencie była całymi latami finansowana przez CIA).

Oczywiście najważniejszym elementem strategii budowania napięcia był strach, za pomocą którego włoska bezpieka, z polecenia amerykańskiego, miała zamiar kontrolować tamtejsze społeczeństwo.

Równolegle do oddziałów pozostających w tyle we Włoszech, działały tego typu jednostki również w 15 innych krajach Europy. Jednym z tych krajów była Turcja.

Początki operacji Gladio w Turcji sięgają początku lat 50-tych i przystąpienia tego kraju do Sojuszu Północnoatlantyckiego. Tajna armia pozostająca z tyłu w Turcji mieściła się w budynku organizacji podporządkowanej CIA, znanej jako American Aid Delegation (Seferberlik Taktik Kurulu). Owa struktura została zrestrukturyzowana w roku 1965 i od tej pory nosiła nazwę Departament Wojny Specjalnej (Ozel Harp Dairesi). Owa banda Gladio była rzecz jasna finansowana przez CIA.

Pierwszą poważną operacją tureckiej tajnej armii pozostającej w tyle był zamach terrorystyczny pod fałszywą flagą, dokonany

6 września 1955 roku w Salonikach w Grecji.

Tureccy terroryści wrzucili bombę do muzeum Atatürka i zrzucili winę na Greków. Jeszcze tego samego dnia oraz w ciągu dnia kolejnego, tureccy fanatycy w odwecie zdewastowali setki greckich domów i firm w Stambule, zabijając przy tym 16 Greków, raniąc 32 i gwałcąc przy tym 200 greckich kobiet.

Porozumienie pomiędzy Turkami a CIA z 1959 roku zakładało, że tajna armia miała także działać w przypadku „zagrożeń wewnętrznych” takich jak np. bunt przeciwko tureckiemu reżimowi. Jak się miało okazać rok później, zaczęli działać. Po stronie puczystów rzecz jasna.

W 1960 roku doszło w Turcji do zamachu stanu, które przeprowadziło wojsko razem z tajną armią stay behind. Jako podaje Daniele Ganser, autor książki „Tajne armie NATO” amerykańscy sojusznicy mieli zostać poinformowani, że do zamachu stanu dojdzie i żeby nie obawiali się, gdyż kurs prozachodni po coup d'état zostanie utrzymany. I tak też się stało.

Po przewrocie wojskowym pułkownik Alparslan Türkeş, jeden z przywódców powstania, został ze względu na swoje radykalne poglądy wysłany „na banicję” jako attache wojskowy w Indiach. Powrócił on jednak z „wygnania” i starał się dokonać kolejnego zamachu stanu, który jednak się nie udał a jego przywódca – Aydemir – został skazany na śmierć. Türkeşa aresztowano a następnie ze względu na „brak dowodów” zwolniono.

Po tych wydarzeniach założył on radykalną organizację, znaną jako Partia Narodowego Działania, której paramilitarnym skrzydłem zostały Szare Wilki. Zarówno PND jak i jej zbrojne ramię były częścią operacji Gladio.

Daniele Ganser tak opisuje organizację Szarych Wilków: „Był to narodowy ruch faszystowski, który CIA wykorzystywała i wspierała, kierując swoją tajną armią w Turcji. Po odkryciu tajnych armii NATO w Europie Zachodniej w 1990 roku, w Turcji

ujawniono, że oficer łącznikowy CIA Turkes w dużej mierze werbował Szare Wilki do obsadzenia tajnej armii [Gladio], która w Turcji działała pod nazwą Counter-Guerrilla.

Jednak ze względu na szerokie poparcie społeczne, jakim cieszyły się Szare Wilki, a także ze względu na ich znaną brutalność nawet w latach 90-tych niewielu w Turcji i poza nią miało odwagę, by szczerze zająć się tą kwestią. Wśród tych, którzy się wypowiadali, był generał Talat Turhan. W 1960 roku Turhan wraz z innymi oficerami brał udział w zamachu stanu, cztery lata później został zwolniony z armii tureckiej w randze generała. Po zamachu stanu w 1971 roku wojsko próbowało się go pozbyć, a Kontrpartyzant torturował go, ponieważ zawsze otwarcie mówił o najciemniejszych tajemnicach tureckiego systemu bezpieczeństwa. Już wtedy deklarował: „To tajna jednostka państw NATO”, ale w kontekście zimnej wojny lat 70-tych nikt nie chciał go słuchać.”

Krótko mówiąc Szare Wilki (Grey Wolves) były tajną strukturą Gladio, jedną z wielu europejskich komórek terrorystycznych, które były wspierane przez CIA, NATO oraz oczywiście przez rodzime tajne służby.

Jak podaje Wikipedia: „W późnych latach siedemdziesiątych były prokurator wojskowy i sędzia Sądu Najwyższego Turcji Emin Değer udokumentował współpracę między Szarymi Wilkami, Centralną Agencją Wywiadowczą (CIA) i Counter-Guerrilla, turecką organizacją antykomunistyczną zorganizowaną w ramach operacji Gladio, planie walki partyzanckiej na wypadek przejęcia władzy przez komunistów. Martin Lee pisze, że Kontr-Guerrilla dostarczyła broń Szarym Wilkom, podczas gdy według Tima Jacoby’ego CIA przekazała broń i materiały wybuchowe jednostkom Szarych Wilków za pośrednictwem agenta w latach siedemdziesiątych.”

Paul Williams, konsultant FBI, autor „Operacji Gladio” pisze w niej: „Wsparcie finansowe CIA dla Wilków wynikało również z konieczności ochrony szlaku bałkańskiego i napływu heroiny z

Afganistanu i Iranu do Anatolii – podobno wartej 3 miliony dolarów za godzinę. Zabezpieczali też przemyt broni do kraju. O skali tego przemytu świadczy fakt, że w Turcji w latach 1980–1984 skonfiskowano następującą ilość nielegalnej broń: 638 000 rewolwerów; 4000 pistoletów maszynowych; 48 000 karabinów; 7000 karabinów maszynowych; 26 wyrzutni rakiet; i 1 sztukę moździerzy. Wilki były tak istotną częścią przedsięwzięcia narkotykowego, że stało się prawie niemożliwe dokonanie wyraźnego rozróżnienia między tą jednostką Gladio, turecką mafią i turecką Narodową Operacją Wywiadowczą (MIT), tak zwanym nieoficjalnym ramieniem CIA. Wszystkie trzy organizacje były powiązane w Ergenekon, tajnym ultranacjonalistycznym ruchu, który działał jako państwo cienia.”

Jednym z członków tej zbrodniczej organizacji (Szarych Wilków), która odpowiada za wymordowanie większości z około 5-6 tys. ofiar przemocy lat 70-tych w Turcji, był Mehmet Ali Agca.

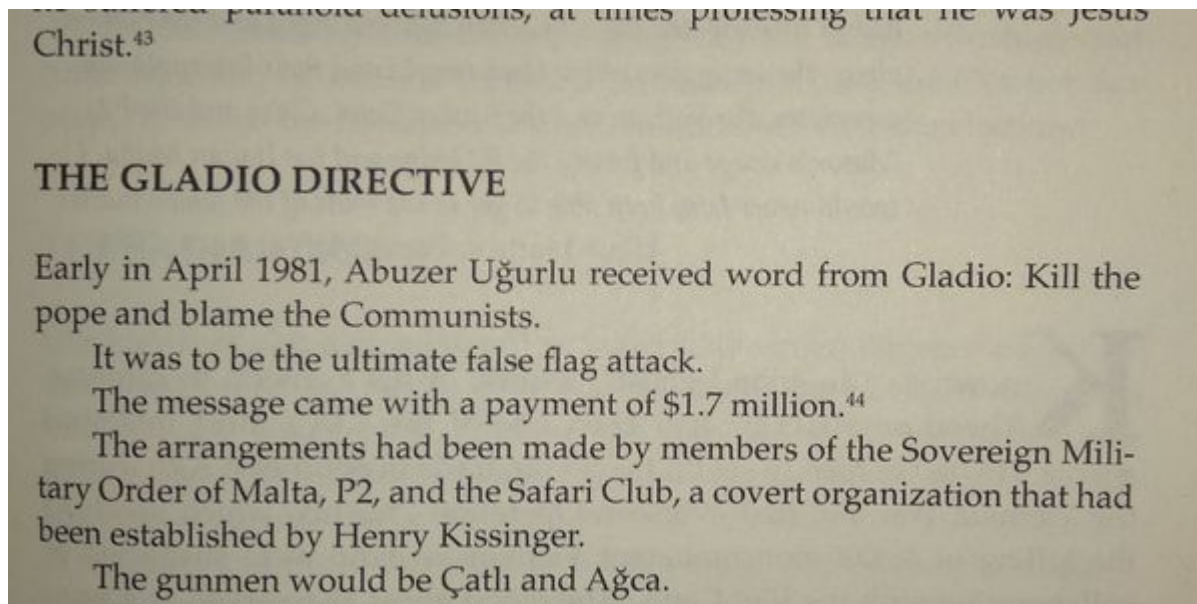
Ali Agca już od młodych lat był drobnym przestępcą. Jednak swoją nielegalną działalność „podkręcił” dopiero kiedy został przeszkolony na członka Szarych Wilków.

1 lutego 1979 roku w Stambule na rozkaz Szarych Wilków zamordował on Abdiego İpekçi, redaktora największej tureckiej gazety Milliyet. Za ów morderstwo został on skazany na dożywocie. Po kilku miesiącach Agca uciekł a właściwie wyszedł z więzienia w mundurze wojskowym, najprawdopodobniej pomocy udzielił mu ktoś z personelu placówki.

Trzy dni po ucieczce z więzienia Agca napisał list do gazety, której redaktora zamordował. W owym liście groził on, że kolejną jego ofiarą będzie papież Jan Paweł II.

W kwietniu 1981 roku współpracownik tureckiego wywiadu MIT, tureckiego ramienia CIA a także członek Szarych Wilków i kompan Agcy, Abuzer Ugurlu otrzymał od operacji Gladio

polecenie – zabić papieża i obwiniać komunistów.

Ustalenia w kwestii zamachu pod fałszywą flagą zostały dokonane przez Suwerenny Wojskowy Zakon Maltański, masońską lożę P2 oraz Safari Club, wywiadowczy sojusz Stanów Zjednoczonych, Francji, Izraela, Iranu, Egiptu, Arabii Saudyjskiej i Maroka, który został utworzony przez Henry'ego Kissingera. Zamachowcami mieli być Ağca i Abdullah Catli, przewodniczący Szarych Wilków, tajny agent tureckiego wywiadu, który odpowiadał za mordowanie ludzi na zlecenie tureckiego państwa.

Zanim jednak Ağca dokonał próby zamordowania Jana Pawła II pod fałszywą flagą, udał się on do bułgarskiej Sofii, gdzie spotkał się ze swoim kompanem z terrorystycznej organizacji Szarych Wilków – Bekirem Celenkiem. Następnie udał się do Palermo na Sycylii, gdzie z kolei spotkał się z Tino Riina, członkiem Cosa Nostry związanym z Licio Gellim, przewodniczącym loży P2, kontrolowanej przez amerykańską ambasadę w Rzymie, która zrzeszała elity wywiadowcze powojennych Włoch oraz wielu polityków, jak np. Giulio Andreottiego czy też Silvio Berlusconiego.

W Palermo Ağca spotkał się także z Giuseppe Calo, innym członkiem mafii sycylijskiej, powiązanym z lożą Propaganda Due

oraz włoskimi tajnymi służbami.

W Mediolanie z kolei brał udział w naradzie z Henrim Arsanem, handlarzem bronią oraz narkotykami, którego określano jako agenta CIA.

W czasie ostatnich miesięcy przed zamachem Agca zaszył się w Monachium w Niemczech zachodnich, gdzie Szare Wilki podlegały władzy niemieckich tajnych służb, które utrzymywały armię 50 tys. Wilków, gotowych w każdej chwili, na polecenie BND pacyfikować 1,5 mln tureckich gastarbeiterów, gdyby im czasem do głowy przyszło zorganizowanie jakiegoś poważniejszego strajku. Warto dodać, że szef i założyciel BND a więc Reinhard Gehlen był od 1956 roku członkiem Suwerennego Wojskowego Zakonu Maltańskiego, tego samego, który wydał wyrok śmierci na papieża.

Abdullah Catli w trakcie swojego procesu w Rzymie w 1985 roku zeznał, że niemiecki wywiad BND zaoferował mu 3 miliony marek niemieckich za zamordowanie papieża Jana Pawła II. 13 lat później informację tą podał także francuski Monde Diplomatique.

W Monachium do Agcy i Catliego dołączył także Oral Celik, inny członek Szarych Wilków. Ten sam Celik pomagał Agcy przy zabójstwie tureckiego redaktora w 1979 roku.

18 kwietnia 1981 roku Agca, Catli i Celik udali się do Mediolanu, aby spotkać się z Bekirem Celenkiem. Z Lombardii terroryści udali się do Rzymu. Turcy otrzymali półautomatyczne pistolety Browning Hi Power kalibru 9 mm z trzynastonabojuowymi magazynkami. Przeszli także szkolenie pod okiem agenta CIA Franka Terpila. Broń dla Szarych Wilków została sprawdzona z Niemieckiej Republiki Demokratycznej przez Horsta Grillmayera, pracownika zachodnioniemieckiego wywiadu.

Rome for a visit with Morlion to learn the layout of the priest's apartment. On April 23, the day John Paul II was holding a private audience with CIA director William Casey, the Turks were provided with 9mm Browning Hi Power semiautomatic pistols with 13-round cartridge clips. They had received training on the use of these weapons by CIA agent Frank Terpil. The semiautomatics had been imported from East Germany by Horst Grillmayer, an arms dealer and operative of the BND. The place of origin was significant since the pistols, when found, would support the Bulgarian thesis.²²

13 maja 1981 roku Jan Paweł II pojawił się przed tłumem wiernych na placu świętego Piotra. Kiedy wziął on na ręce dziewczynkę w jego stronę oddano serię strzałów. Zamachowcem był Mehmet Ali Agca, przeszkolony przez CIA turecki terrorysta, członek NATO-wskiej struktury Gladio Counter-Guerilla a konkretnie jej odłamu, znanego jako Szare Wilki.

Agca uciekł z miejsca zamachu, wyrzucając broń z której oddał strzały pod ciężarówkę. Papież został przewieziony do kliniki Gemelli. Cztery kule, które trafiły polskiego duchownego spowodowały ubytek 3,5 litra krwi. Jedna z nich przeszła kilka milimetrów od środkowej aorty. A więc od śmierci uratował go jedynie cud.

Do dzisiaj nie wyjaśniono co na miejscu zbrodni robili dwaj funkcjonariusze CIA: Ted Shackey, legenda amerykańskiego wywiadu oraz Tom Clines.

Ali Agca został skazany na dożywocie. W trakcie odbywania kary odwiedzali go m.in. tacy osobnicy jako Francesco Piazenza oraz generał Giuseppe Santotivo – oboje członkowie masońskiej loży P2, finansowanej przez CIA, której działaniami w dużej mierze kierowała amerykańska ambasada. Ponadto Agce odwiedzali także agenci CIA, członkowie Camorry oraz prałat Marcello Morgante, reprezentant interesów Paula Marcinkusa, watykańskiego

dygnitarza powiązanego z masońską lożą Propaganda Due.

Podczas wizyt Francesco Pazienzy, oficera włoskiego wywiadu wojskowego, pokazywano Agcy zdjęcia Bułgarów, najprawdopodobniej po to, aby przerzucił on winę za zamach na służby komunistyczne. Już jesienią 1981 roku moc perswazji włoskich oficerów podziałała i Agca zaczął za zamach obwiniać sowieckie tajne służby – KGB.

Razem z zeznaniami Agcy amerykańskie służby rozpoczęły kampanię dezinformacyjną. Claire Sterling publikowała artykuły o udziale KGB w zamachu na Jana Pawła II. Michael Ledeen, pracownik Departamentu Obrony w administracji Reagana, który był oskarżany o szpiegostwo na rzecz Izraela a także członek specjalnej komórki DoD, która odpowiadała za fałszowanie raportów, które miały usprawiedliwiać agresję na Irak w 2003 roku, rozpowszechniał na całym świecie, w gazetach i telewizjach teorię o bułgarskim łączniku, mającą dowodzić związków Agcy ze służbami bloku wschodniego. Craig Unger, amerykański dziennikarz i autor książek określił wyciągniętą z kapelusza przez Ledeen'a teorię o bułgarskim łączniku „doskonałą propagandą zimnowojenną”.

W 1985 roku wydano w kwestii zamachu na papieża dwie prace, które łączą owe wydarzenie ze służbami wschodnimi: „The Time of the Assassins: Anatomy of an Investigation” oraz „The Plot to Kill the Pope”. Autorzy obu pracy byli pracownikami Centralnej Agencji Wywiadu USA.

Dla odkrycia prawdziwych zleceniodawców zamachu na Jana Pawła II kluczowa okazała się praca tureckiego dziennikarza Ugura Mumcu. Mumcu odkrył powiązania Agcy i Szarych Wilków z CIA i Stibam International, firmą transportową z Mediolanu, która transportowała heroinę z Włoch do Stanów Zjednoczonych. Właścicielem firmy był Henri Arsan a więc człowiek CIA, z którym Agca spotkał się w Mediolanie tuż przed zamachem z 13 maja 1981 roku. Odkrycie owych rewelacji Mumcu przypłacił życiem. Zginął 24 stycznia 1993 roku w eksplozji bomby, która

znajdowała się w jego samochodzie.

Za jego śmierć nikomu nie postawiono żadnych zarzutów. Wiadomo jedynie, że Paul Henze a więc autor jednej z propagandowych prac, łączących zamach na papieża z służbami bloku wschodniego, przed śmiercią sugerował dziennikarzowi, aby nie zajmował się tym tematem, bo może spotkać go niemiła niespodzianka. Jak się okazało nie posłuchał dobrej rady ze strony amerykańskiego siepacza i skończył tak jak wielu ciekawskich przed nim i po nim – rozerwany na strzępy przez ładunek C-4.

Autorstwo: Terminator2019

Źródło: WolneMedia.net

Bibliografia

1. Ganser D., „NATO's Secret Armies: Operation Gladio and Terrorism in Western Europe”, 2004 r.
2. Grandt G., „Czarna księga masonerii”, Wrocław 2010 r.
3. MacDonald K., „Fenomen żydowski. Ze studiów nad etniczną aktywnością”, Wrocław 2005 r.
4. Williams P., „Operation Gladio”, Nowy Jork 2018 r.

5. https://en.wikipedia.org/wiki/Uğur_Mumcu
6. https://en.wikipedia.org/wiki/Paul_B._Henze
7. https://en.wikipedia.org/wiki/Craig_Unger
8. https://en.wikipedia.org/wiki/Michael_Ledeen
9. https://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Marcinkus
10. https://en.wikipedia.org/wiki/Francesco_Pazienza
11. https://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Gladio
12. https://pl.wikipedia.org/wiki/Karl_Wolff
13. https://pl.wikipedia.org/wiki/James_Jesus_Angleton
14. https://pl.wikipedia.org/wiki/Junio_Valerio_Borghese
15. <https://youtu.be/WpNBnN4PV0M>
16. https://pl.wikipedia.org/wiki/X_flotylla_MAS
17. https://en.wikipedia.org/wiki/Licio_Gelli
18. [https://en.wikipedia.org/wiki/Grey_Wolves_\(organization\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Grey_Wolves_(organization))
19. https://en.wikipedia.org/wiki/Mehmet_Ali_Ağca
20. https://en.wikipedia.org/wiki/Abdullah_Çatlı
20. https://en.wikipedia.org/wiki/Propaganda_Due
21. https://en.wikipedia.org/wiki/Alparslan_Türkeş
22. https://en.wikipedia.org/wiki/Nationalist_Movement_Party
23. https://en.wikipedia.org/wiki/Safari_Club